

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Β΄. - ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ΄.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1880

Οὐκ ἔστι περὶ θεοῦ ἢ θεοτέρου ἀνθρώπου
βουλευσάμετο ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ
τῶν αὐτοῦ οικειῶν. (Πλάτ. Θεαγης.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1880

μουσικὴν καὶ τὴν ἰχνογραφίαν, τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια, ἅπερ παρ' ἡμῶν οὐδεμιᾶς τυγχάνουσι τιμῆς. Ἐν τέλει δέ, ἅς παρατηρήσωμεν τὴν γενναίαν ὄντως εἰσφορὰν τῆς πολιτείας ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς παιδείας, εἴτε ὑπὸ τῶν δήμων εἴτε ὑπὸ τοῦ κράτους αὕτη παρέχεται.

Ἐπάρχουσι βεβαίως ἰσχυροὶ καὶ εὐλογοὶ λόγοι ὑπὲρ ἡμῶν διὰ τὴν παροῦσαν τῆς παιδείας καὶ τοῦ λαοῦ κατάστασιν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπικαλώμεθα αὐτοὺς κατὰ κόρον, τὸ ἐθνικὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ νὰ βελτιώμεν τὰ καθ' ἡμᾶς «οἱ γὰρ καιροὶ οὐ μενετοί.»

B. ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

Ἐκ τῶν τοῦ I. Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
(Ἑλληνοδιδασκάλου).

§ 2 Τραγούδια κλέφτικα.

Ὁ Ἀλλυφαντής.

Θέλτε ν'ἀκούστε κλάυματα, δάκρυα καὶ μοιρολόγια
περάστε ἀπὸ τὰ Τρίκορφα, πέρα 'ς τὸν Ἀϊθανάση.
Ν' ἀκούστε τὸν Ἀλλυφαντὴ πῶς σκούζει πῶς φωνάζει·
σὰν περδικοῦλα χλίβεται, σὰν τὸ παπὶ μαδιέται,
σὰν τοῦ κοράκου τὰ φτερὰ ἔχει τὴ φορσιὰ του.
Τὰ παλληκάρια ῥώταγε, 'ς τὰ παλληκάρια λέει.
—«Πῶς εἴστε, παλληκάρια μου, καὶ σεῖς παιδιὰ δικά μου;»
—«Καλὰ εἴμαστ' ἀπὸ τὸ Θεὸ κι' ἀπὸ τοὺς Ἁγίους οὐλοῦς,
μόν' τὴ μπαρούτη σώσαμε, τὰ ἔρημα τὰ βόλια.»
—«Μπαροῦτ' ἔχω φορτώματα, καὶ βόλια ἔχω κουβέλια.
Βαστήξετε τὸν πόλεμο ὅσῳ ποῦ νὰ σᾶς στείλω·
ἴσως καὶ τοὺς νικάγαμε τοὺς παλαιοτουρκαλάδες.
Μὰ ἔσῳ νὰ στείλη Ἀλλυφαντὴς τὰ βόλια τὴ μπαρούτη
οἱ τοῦρκοι γιουρρυστήσανε κι' ἐπῆραν τὸ ταμπούρι.

§ 3. Τραγούδια τοῦ χοροῦ.

Ἡ ξεπλεχομαλλοῦσα.

Οὔλοι τὸν ἥλιο τὸν τηρᾶν, ποῦ πάει νὰ βασιλέψη.
κ' ἡ κόρη ποῦχε τὸν καῦμὸ τὸ πέλαγ' ἀγναντεύει.

Βλέπει καράβια κ' ἔρχονται, βαρκούλαις κι' ἄρμενίζουν.
 Βάνει μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ λέει 'ς τοὺς βαρκολόγους.
 Καράβια μου, βαρκούλαις μου, καλοί μου βαρκολόγοι!
 αὐτὸν τὸν νιό, ποῦ πᾶτ' αὐτοῦ θελλὰ τὸν ἔξαγοράσω.
 Νὰ μὴν τὸν πᾶνε ταχτικὸ, νὰ μὴ γενῆ στρατιώτης.
 — Χίλια φλωριὰ βενέτικα τοῦ κάθε καπετάνιου
 κ' ἓνα φλωρι βενέτικο σὲ κάθε παλληκάρι.
 Κι' ἂν δὲ μὲ σώσουν τὰ φλωριὰ σᾶς δίνω τὰ προικιά μου.
 — Πετιέτ' ἓνα ναυτόπαιδο τοῦ καραβιοῦ κοπέλι,
 τῆς ἔδωκε μι' ἀπόκρισι πικρὴ φαρμακωμένη.
 — "Ἄν θέλῃς, κόρη, νὰ δεχθῆς τὸν ἀγαπητικὸ σου
 νὰ μὴν τὸν πάρουν ταχτικὸ, νὰ μὴ γεινῆ στρατιώτης'
 νὰ δώσης ἀπὸ 'να φιλιὸ σὲ κάθε παλληκάρι
 καὶ δυὸ φιλιὰ 'ς τὸ μάγουλο σὲ κάθε καπετάνιο.
 — Καλλιὸ τὸ κῦμα νὰ σὲ φάῃ, παρὰ τὸ λόγο, ποῦ εἶπες.

Ἐκ τῶν ὅσον οὐπω ἐκδοθησομένων δημοτ. ᾠσμάτων ὑπὸ Μ. Σ. Λελέκου.

Οἱ Ἱερόσυλοι.

Δώδεκα χρόνους ἔκαμα ἄρματωλὸς καὶ κλέφτης,
 δώδεκα κάστρα πάτησα καὶ ἕξῃντα μοναστήρια.
 Σὰν πάτησα καὶ μιὰ κλησιὰ, "να μέγα μοναστήρι,
 πήραμ' ἄσπρα, πήραμ' φλωριὰ, πήραμ' μαργαριτάρια,
 πήραμ' τᾶσημοκάνδηλα ἀπὸ τὴν Παναγία,
 πήραμ' τᾶσήμι τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἔρημο τᾶσήμι,
 καὶ πήγαμ' κι' ἀσημώσαμε τῆς δόλιες μας τῆς πάλες,
 καὶ κάμαμ' ὄρκο 'ς τὸ σπαθί, ὄρκο 'ς τὰ δυὸ βαγγέλια,
 ἂν ἀρρωστήσῃ καὶ κανεὶς ἀπὸ τὰ παλληκάρια,
 οἱ ἄλλοι νὰ τονε βαστοῦν, οἱ ἄλλοι νὰ τὸν σούρνουν.
 Πολὺς καιρὸς δὲν πέρασε, πεντέξῃ δέκα ἡμέραις,
 δὶν' ὁ Θεὸς κι' ἀρρώστησε ὁ πρῶτος καπετάνιος'
 τὸν ἔσουρναν, τὸν ἔσουρναν σαράντα ἡμερονύχτια,
 σαπήσανε οἱ νῶμοι τοὺς καὶ πέσαν τ' ἄρματά τοὺς
 κ' ἓνας στὸν ἄλλον ἔλεγε, κι' ἄλλος στὸν ἄλλον λέει:
 — «Παιδιὰ νὰ τὸν ἀφήσουμε σὲ τοῦτο τὸ ρουμάνι.»
 — Παιδιὰ μου μὴ μ' ἀφήσετε σὲ τοῦτο τὸ ρουμάνι,
 γιὰτ' εἶν' ἀρκούδια καὶ μὲ τρῶν, λοντάρια καὶ μὲ σχίζουν,
 μόν' πάρτε με καὶ σύρτε με μέσ' 'ς τὰ παληὰ λημέρια.
 Κόψτε κλαριὰ καὶ στρώστε μου, δένδρα καὶ σκεπάστε με,
 καὶ φτιάστε τὸ τσιβούρι μου, τὸ χρυσοτσιβουρό μου,
 καὶ στὴ δεξιὰ μου τὴ μεριὰ ἀφήστε παλαιθύρι
 νὰ μπαινοβγαίνῃ τὸ πουλιὶ νὰ φέρνῃ τὸ χαμπέρι,
 τί κάνουν οἱ συντρόφοι μου καὶ πῶς περνᾶν οἱ μαῦροι.